מ א ב מיי' פי"ב מהל' שגגות הלכה א סמג עשין ריז: מא ג מיי' שם הל' ב ופי"ג שם הלכה א סמג שם: מב ד מיי' שם פי"ד הלכה ד סמג

י"ג חלכה ב סמג שם:

פר ואם דם אכלו בהוראה מביאין פר וחייבין ממ"כ: אפי' סימא רבי אליעור רבינו חננאל ושאני הכא דכתיב ונודעה החטאת אשר פי' כן נמי זה היחיד עשה. ואיכא למימר מזיד ואיכא למימר שוגג מטאו עליה וההריבו. דמשמע שיודע פיי כן מני היחדי עשה. האיכא הלמיכה מודי האיכא למיכה שוגב הלבך מייתי אשם תלוי (שייך לדף צבור מייתי הפר דהא מברסמא צבור מייתי הפר דהא מברסמא מלתא ואיכא למיכה בדעת צצמו תלה דחייב. דתרי בתוכמת מייתי קוד במשטה בהוריית צצמו הוי אמר דאמר ב"ד מייתי קוד לחובה הוא דא מאר הוי אמר להובה הוא דאה אשאל הוי אמר די יוסי בר זבידא משל ביום צותר בין השמשות ספף ביום צותר בין שמששות מפן ביום צותו בתב פיים אלא ביום צותו אבר מיים אלא לדף וגרי ותניא בסיפרא ביום צותו בוים והשפח ביום צותו במרים ומצוו בשרים אלא לחצו לפרונ שמיים אלא לחצו לפרונ שמיים אלא לחצו לפרונ מחוד שהים ביום צותו ביום צותו בתב יישאל לתקרב לחצו לברון הקרבונה שאינן מטרין וגרי ותניא בסיפרא ביום צותו מאר ציים והשתא אם נודף ב וונא שונא שה בודף להי צותו שמשות ואיסתפקא אלא ביים והשתא אם נודף ב וונא שונו שוו שוו שוו שוו או בודף ביום לודי צורת שווים והיו או בודף ביום מורות הוד צור שורים היום שורים היום שווים השתור ביום שוות הוד צור ביום צותו הוד צור ביום ווחות אם בודף ביום והשתא אם בודף ב-להם החטא שחטאו עליו ע"פ בית דין: הסם נמי הא לחיב אשר הטא בה. דמשמע עד שיודע לו במה חטא: בה. פרט למתעסק דבה) משמע דמתכוין לעשות החטא פרט למתעסק בשבת כגון שנתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר דפטור אבל מתעסק בחלבי ובעריות חייב שכבר נהנה כדחמר בפ׳ רעריות חייב שכנד המים כדתר נפי ד' מימות (סניהדין סנ:): ד' קהל נחייבי מעיני הקהל והקריבו הקהל 'ז' לימות קרת מעיני קהל מחיי הקהל חרי וליכתוב קרת מעיני קהל מחי הקהל חרי והרי והקריבו קהל מחי הקהל חיי לח קח חשיב דהת מרעה. חטאת הקהל ⁽¹⁰⁾ לח קח חשיב דהת לא כתיב לא בהוראה ולא בהקרבה: לחייב על כל קהל וקהל. על כל שבט ושבט דשבט אחד איקרי קהל כדאמר לקמן: וחד להוראה סלויה בכ"ד. כדאמר לעיל (דף ג.) הקהל ועשו הוראה תלויה בב"ד ומעשה תלוי בקהל וחד ^{י)} למידה דשאר שבטין שלא חטאו נגררין אחר החוטאין ומביאין על ידיהם פר פר: וחד לשבט שעשה בהורחת בית דינו. כדתנן בסיפח דמתניתין הורו ב"ד של אחד מן השבטים כו': ג' קהל לחיבי. מעיני הקהל לח דרשינן ביה תרתי דהא לשמוש הוא דאתא דאורחיה דקרא דמשתעי הכי כדאמרי אינשי מעיני דפלניא הכא נמי ה מתרי חינשי נעניני דפננים הכת נמני מעיני הקהל משמע מעיני של קהל וחד הוא אבל והקריבו הקהל דרשינן ביה מרי דלכמוב קרא והקריבו ההל מאי הקהל תרי הא מלמ: חד לחייב על כל הקהל וקהל והדריש ביישור היא מלמי מיישור ביישור היא מלמי מיישור של הל היישור מיישור של היישור מיישור היישור מיישור היישור היי ייסר וקטב דר ש כלו ש לישכם להו איקרי קהל אייתרי ליה תרי לג"ש נאמר קהל למעלה וכו": ור"ש כן אלעזר מ"ע. דכתיב בהוראה דעבודת כוכבים בפרשת שלח לך אנשים [©] והיה אם מעיני העדה אלמא אפי׳ מיעוטא חטאו מביאין פר ושעירה [©] דכתיב מעיני משמע מקלמ עיני ולא כל עיני וכתיב כי כי לכל משמע דרובא אין דרובו ככולו ומיעוטא לא הא הובט הין דובי בכוט ותיעוטה נה הם כילד וכו׳ דמעיני אפי׳ מיעוט קהל כגון ברוב שבטים והאי דכתי׳ כי לכל דבעינן רובא דקהל אפילו במיעוט שבטים: אמר מר ונודעה החמאת ולא שיודעו החומאין מאן תנא אמר רב יהודה אמר רב ואיתימא רבא דלא כרבי

שרמעון דקהל האמור למעלה הוא בית דין עם הצבור ואי לא כתיב ההוא קהל ה"א שמעון דקהל האמור למעלה הוא בית דין עם הצבור ואי לא כתיב ההוא קהל ה"א דקבל למטה היינו לצור ולא בית דין ולרבי מאיר משמע איפלא. וע"ק אליבא דרבי שמעון לימא ד' קהל כתיבי ומייתר ליה חד קהל למעשה כלוי בקהל ולא הוה לריך לאהדורי אקרא אחריא. מיוא ליפא למפרך לר"מ לדרוש ג' קהל כדבי שמעון למדרש מעשה מלוי בקהל כיון דאית ליני ב"א דקהל בצור דן מאור א"י לא מיל לעיל משם חליי בקהל ועשו הוראה מלויה בב"ד ומעשה כלוי בקהל א"כ מי שלמד משם סובר דקהל האמור למעלה בצבור מיירי ולר"מ לא ס"ל הכי דבלבור מיירי:

למי שהוא בשלי הוא ליש בי הוא ליש מיל היש בי שלי היש בי שלי היש מיש בי הוא במירת היש פר הקבל אפניי מופני הדק מיתו ביד למעיני היש בי הוא במירת היש הוא במירת היש הוא במירת היש הוא במירת היש היש למיש משה לה כל קהל ועיני. הקבל אפניי מופני היא ביד נמי מיתו משה בקהל לומר משה בקהל לומר משה בקהל לא משטע ליה כר (ולא גרסי) (ולגירסא) בל ל קהל וקהל חדו לבית דין כי היכי דצבור מייתו ביד נמי מיתו ביד נמי מיתו מעני הקהל אוידי ביד נמיתו מחיץ הל מייתו ביד נמי מיתו משטע לתב היד מיתו מחיץ הל מייתו ביד נמי מיתו משטע קבר היד משטע מרכי ביד מיתו מחיץ הל מייתו ביד נמי מיתו משטע קבר ביד מיתו מחיץ הל מייתו ביד נמי מיתו משטע קבר ביד מיתו מחרי קהל מייתו ביד נמי מוש ל משטע לתב היד מיתו מחרי קהל מרשי מיתו משטע לתב היד מיתו משטע לתב משטע לתב מיתו משטע לתב משטע לתב משטע לתב מיתו משטע לתב משטע לתם משטע לת משטע לתב משטע לת החזיק בדרך איכא בינייהו פי לעולם שני ליה (מאי הואי) (מיהו) כי האי נוונא איכא בינייהו כגון שנודע לצבור בשעה שהיה הוא מחק הליכתו לעיר אחרת והתחיל ללכת לבן עזא יחיב דהא איתא במתא לריע פטור דהא החזיק ברוך, ס"א מר סבר מדהווה במתא ארצע ליה לשיש היר בספרא ונעלם דבר ולא שתתעלם כל המצוח. אמרו אין נדה בחודה אין שבודת כוכבים בתורה יכול יהו חייבין חייל ונעלם דבר ולא שתתעלם כל המצוח. אמרו אין עדה בחודה אין שבודת כוכבים בתורה יכול יהו חייבין היל ונעלם דבר ולא של הגוף, אי בקיום (מצוח) (מקצת) וביטול מקצת הצוח. הור לבימיר במצוח בים מצוח במאי בו מחייב. פי כיון דוסיב קרא מרישא לפוטרו על עקירת כל הגוף לא סליקתו אודעתן למיני בסטרי על ביטול מקצת האייכ על מה אמר הכתוב והקריבו הקהל ובעל כרחם מחייבי ומאי אצטריך ליותני יכול יהו פטורין ובסידי על ביטול מקצת הדיכ על מה לא משל בעל כרחם מחייבי ומאי אצטריך ליותני יכול יהו פטורין ובסידי על ביטול מקצת הור אלב אר ביולה מלא משכע. תיל ונעלי ברב כא משכע דנעלם דבר ביטול מקצת הור. אמר בו הקריבו הקרבו המור בעל כרחם מחייבי ביולה ביול העקצת הור אמר עולא קרי ביה ונעלם מדבר ביול מקצת הור אלב העקצת מיירי דכתיב אחת מכל מצות ה" מכל ולא כל ראקשינן מצות מעים דעשת בעינן דנעקור אמר רב נחמן בר יצחק מצות כתיב במשמע אחת. רב אשי תרתי משמע ואכתי כתיב מכל דלא חימא כולהון מצות בעינן דנעקור אמר רב נחמן בר יצחק מצות כתיב במשמע אחת. רב אשי החזיק בדרך איכא בינייהו פי׳ לעולם שני ליה (מאי הואי) [מיהו] כי האי גוונא איכא בינייהו כגון שנודע לצבור בשעה שהיה הוא

ורבי

ל) ש" בחום׳ כאן ד"ה שהביא. ז) נראה דצ"ל דכי האי גוונא כשר לנמור ההקטרה ואפרי לאחר הקרבת החמיד כל זמן דלא כרי. ג) כאן ש"ק מ"ש למטה אחר ברוך כרי. ד) כ"ה ברש"י וע" רש"ש.

רכי שמעון אומר שלש עשרה פרים. פר לכל שבט ושבט ופר לבית דין. וטעמייהו דכולהו מפרש בגמרא: הורו בית דין ועשו שבעה שבטים או ירום. של כל שבט ושבט דשפעה שבטים וכגון דהוי רובן של ישראל תכיאין פר וכו' דברי רבי תאיר (דס"ל) ב"ד תביאין פר ולא לבור: רבי יהודה אומר ז' שבטים שחטאו מביאין ז' פרים

רבי שמעון אומר י"ג פרים ובעבודת כוכבים

שלשה עשר פרים וי"ג שעירים פר ושעיר

לכל שבם ושבם פר ושעיר לב"ד הורו ב"ד

ועשו ז' שבמים או רובן על פיהן מביאין

פר ובעבודת כוכבים מביאין פר ושעיר

דברי ר"מ יהודה אומר אז' שבטים

שחטאו מביאין ז' פרים ושאר שבטים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר ישאף אלו שלא

חמאו מביאין ע"י חומאין ר"ש אומר ח'

פרים ובעבודת כוכבים ח' פרים וח' שעירים

פר ושעיר לכל שבם ושבם פר ושעיר לב"ד הורו ב"ד של אחד מן השבמים ועשה אותו השבט על פיהן אותו שבט הוא חייב ושאר

כל השבטים פטורין דברי רבי יהודה וחכמים

אומרים יאין חייבין אלא על הוריות בית דיז

הגדול בלבד שנאמר יואם כל עדת ישראל ישגו ולא עדת אותו שבם: גבל פת"ר ידעו

שהורו ומעו מה הורו יכול יהו חייבין ת"ל

ונודעה החמאת יולא שיודעו החומאין אשר 2

חטאו חטאו שני שבטים מביאין שני פרים

חמָאו שלשה מביאין שלשה או אינו אומר

אלא חמאו שני יחידים מביאין שני פרים חמאו ג' מביאין ג' ת"ל הקהל הקהל חייב

וכל קהל וקהל חייב כיצד חמאו שני שבמים

מביאין שני פרים חמאו ז' מביאין ז' ושאר

שבמים שלא חמאו מביאין על ידיהן פר פר

שאפילו אלו שלא חמאו מביאין ע"י החומאין

לכך נאמר קהל לחייב על כל קהל וקהל דברי רבי יהודה ר"ש אומר ז' שבמים שחמאו מביאין ז' פרים ובית דין מביאין על ידיהן פר שנאמר לממה קהל ונאמר למעלה קהל

מה קהל האמור למעלה ב"ד עם הקהל אף

קהל האמור למטה ב"ד עם הקהל רבי מאיר

אומר ז' שבמים שחמאו ב"ד מביאין על ידיהם פר והן פמורין נאמר קהל לממה ונאמר

קהל למעלה מה קהל האמור למעלה ב"ר ולא צבור אף קהל האמור לממה ב"ר ולא

צבור ⁹רבי שמעון בן אלעזר אומר משמו החמאו ששה שבטים והם רובו של קהל

או ז' אע"פ שאינו רובו של קהל מביאין פר

ושחר שבטים שלח חטחו מביחין פר פר על ידיהם. כלומר פר לכל שבט ושבט. ואמר בגמרא ^ט דו׳ דקאמר ר' יהודה לאו ס"ל ונודעה החטאת. אשר

דוקא דהוא הדין לשבט אחד שחטא על [פי] הוראת בית דין הגדול שהשאר שבטים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר פר ואיידי דקאמר ר"מ ז' דאיהו בעי רובא ממש קא"ר יהודה נמי: וחכמים אומרים אין חייבים פר אלא על הוראם ב"ד הגדול. אבל שבט אחד בהוראת בית דינו כשגגת מעשה דמי ומביאין כל אחד כשבה או שעירה: עדת ישראל. היינו סנהדרין כלומר סנהדרין של ישראל דהיינו ב"ד הגדול: גם' ידעו שהורו וטעו מה שהורו. כלומר הורו ב"ד שחלב מותר בבטול מקלת ועשו קהל על פיהן ואכלו שוגגין חלב ודם דהוי חד בשגגת מעשה בלבד וחד בהוראה ואח"כ ידעו שהורו שלא כראוי אלא שטעו במה שהורו באורי שנעים אם על החלב הורו או על הדם יכול יהו חייבין פר דליהוי הוראה מעליא: חטאו עליה והקריבו כלומר דלריך שיודע החטאת שיהיו יודעין על מה הורו אם על החלב או על הדס: ולא שידעו החוטאין, דלא סגי בידיעה דחוטאין דאע"ג דעשו בהוראה דמתה נפשך חד מנייהו בהורא' הוה דהא אכלי לתרווי חלב ודם אפ"ה פטורין דלריך שיברר להם אותו חטא שעשו בהוראה: **חטאו** שני שבעים מביחין ב' פרים. והוח הדין דכי חטח שבט חחד שמביח פר חחד והח קמ"ל דשני שבעים לח סגי להו בפר אחד: לחייב על כל קהל וקהל. דשבט אחד איקרי קהל כדמפרש טעמא לקמן ⁹: מה הקהל האמור למעלה ב"ד עם הההל. דתרוייהו כתיב למעלה ב"ד עם קהל דכתיב ^{כ)} ונעלם דבר מעיני הקהל דהאי מעיני היינו ב"ד: אף קהל האמור למטה. והקריבו הקהל ב"ד עם הקהל. הכי דריש ר"מ מה קהל האמור למעלה ונעלם דבר מעיני הקהל בית דין ולא קהל כלומר דהוראה מלויה היא בב"ד ולא בקהל דהא לא כתיב ונעלם מקהל אלא מעיני הקהל דמשמע מב"ד של קהל ולא מקהל אף קהל האמור למטה והקריבו הקהל בית דין ולא צבור: מה נפשך. דתנן במסכת כריתות בפ' ספה

בשוגה למימרא דרובא אין מיעומא לא הא כיצד עשו ו' והן רובו של קהל או ז' אע"פ שאיגן רובו של קהל חייבין חומפות אם הדב אבד חייב בו'. מימה מי דמי החם בין בחלב בין בנותר חד קרכן הוא אבל הדב אבד חייב בו'. מימה מי דמי החם בין בחלב ב' נדמותר חד קרכן הוא אבל הדב הדב בין בעודת כוכבים אינו שוה לחלב. ו"יו דה"י דמי ידעי דלא אירי אלא בעמיים שקרבנם שוה כעין חלב דהרם מרכי בו'. יש ספרים דגרם מר קהל למים לה לב מים וכן נולה ובעי למימר דחד קהל כוליה קרא לאורמא דקרא וחד הקב דמיין קהל הקהל והיינו חד קהל ולי מאיר חד קהל ליליה לאורמא דקרא וועיים עני שמעין דאירי בבית דין ולא בצבור וחד קהל לג"ש ולפי הגירסא הכחוב בספרים בעי למימר דתרוייהו אחו לג"ש ולא נהירא. מיהו אפשר דתלמודא בעי למימר לרבי ביי למימר דתרוייהו אחו לג"ש ולא נהירא. מיהו אפשר דתלמודא בעי למימר לרבי

 לעול ג., כ) ח"כ פ' ויקרא,
 ג) [לעיל ג. ע"ש], ד) [ל"ל דתניא],
 ס) [שבועות יח:] כריתות יט.,
 ו) [כריתות יט., ז) [לעיל ג.], ח) [ע" חוס' סוטה יו. ד"ה האלות וכי מה שהניתו בקושי"ן, ע) [ע"ב], י) [ע"ב], ל) [ויקרא ד], ל) [ויקרא ד], מ) [שס], ל) [לגרירה. יעב"ד], ם) ובמדבר טוז. ע) וושעיר רש"שז.

תורה אור השלם

 וְאם כָּל עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגוּ וְנָעֵלִם דְּבָר מַעִינִי הַקָּהָל וְעֲשוּ אַדַת מָכְל מִצְוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא תַעְשֶׁינָה וְאֲשָׁמוּ: וויקרא דיג תְשִׁינְה וְאָשׁמֹּוּ. וֹיְּפְרָא רִי ג 2. תודעָה הוקאת אַשְׁר הְטְאוּ בְּיִלְּהְי וְהַאָּמִר אַשְׁר הְטָאוּ וְהַבִּיאוּ אתוּ לְפָנֵי אָהָל לְיְטְאת וְהְבִיאוּ אתוֹ לְפָנֵי אָהָל 3. או הדע אלִיו הְשְאחוֹ אַשְׁרוּ בָּאִר היא הו הדביא אַת קַרְבְּנוּ שְׁעִיר בּי אַרְהַ וְמִיכּנִי וְיִירְהְי אַב מַנְינִי הְעָדְה בַּרְבְּן בְּעִינִי הְעָדְה בַּרְבָּן בְּעִינִי הְעָדְה בַּרְבָּן בְּעִדְּה לְעַדְה לְעָדְה לְעָדְה לְעָדְה לְעָדְה לְעִדְה לְעִדְה לְיִבְּי הַנְתְרוּ וְהַבְּי הַנְתְרוּ וְהַבְּי הַנְתְרוּ וְהַבְּי הַנְיְתְרוּ וְהַבְּי הַנְיְתְרוּ וְהַבְּי הַנְתְרוּ וְהַבְּי הַנְיְתְרוּ וְהַבְּי הַנְיְתְרוּ וְהַבְּי הַנְיְתְרוּ וְהַבְּי הַבְּיר הְתָדְי לְתְּיִבְּי הַנְיְתְרוּ וְהַבְּי וְבִּי בְּעִיר עְיִים אַחְרְ לְחָשְׁה. במוּבר טו כדי בני ישראל. 1.5 תוכלהו לכל עדת בני ישראל.

במובו טו כו. 5. וְנְסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאַל וְלַגַּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל הָעָם בַּשְׁגָנָה: במדבר טו כו

מוסף רש"י

מוסף רש"י
שבשים שהמאו. דהו רוכ
שבשים שהמאו. דהו רוכ
דקסבר ר' יהודה דפגע לחד
לקסבר ר' יהודה דפגע לחד
לקסבר הן נתפלאן ולה כ"ד
לקסבר במשך. משבי חשום הא
לחל מדות (יענ) חלב ונחת לפניו
לחל מדות הן במצבו וחליו יודע
לחל מדות הן במצבו וחליו יודע
לחל מדות לשבו דה ולחות עמן
מולסי בלחד מהן ולאיו יודע
בנית, שבנ בלחת מהן ולאיו יודע
ייידע שורי, מדיל מתהיב חטלת ר'
בלחי מהן, ר"ל מתהיב חטלת ר'
בלחי מהן, ר"ל מתהיב חטלת ר'
בלחי שבונות יודע לחבר הלחות במילו במילו למניו היידע שורי, בדיל מתה הדרה בב"ד. דכמיב וועלם דבר,
דהייע שהורו לעבור, תעיני הקהל
דהייע ב"ד (לעדי ג.)

תוספות הרא"ש

ת"ר ידעו ב"ד שהורו ושכחו מהו הורו. פי' נודע להם לב"ד שהורו (ב"ד) בטעות אלא ששכחו במה הוא אם בחלב אם בדם והצבור אכלו שניהם אחד בהוראת ב״ד ואחד מדעתם אע״פ שממה נפשך אכלו בהוראת ב״ד דבר שזדונו כרת פטורין דכתיב ונודעה החטאת אשר חטאו עליה שנודע חטא אשר חטאו הצבור ע״פ ב״ד. (שאם) [ואם] הורו ב"ד שחלב (שאם) ורמו היד שחדב הקיבה מורר והצבור אכלו הלב הקיבה או חלב אחר יראה הקיבה או חלב אחר יראה הקיבה או חלב אחר יראה הקיבה או חלב אחר במפק שומן הוא להם כיין כספק שומן הוא להם כיין שהחדורו בייד ואם חדור ביין ביאו כל אי כשבה או שעירה: יביאו כל אי כשבה או שעירה: יביאו כל אי כשבה או שעירה: יביאו כל אי כשבה או שעירה במביאן שני פרים (צי מביאין צ' מביאין ב' פרים וה"ה שבט אי מביאין ב' פרים וה"ה שבט אי מביא באל א א אנג דתנא שני מביאים אלא אנג דתנא שני מביאים אלא אנג דתנא שני מביא אנג דתנא שני חדירים הור בביר דסו"א תוא היורוב בביר ורוב בביר ור הקיבה מותר והצבור אכלו חלב בחד קהל דמי ותסנג יליה פפר אי מכדה קהל דמי ותסנג יליה פפר אי פר: חד לחייב על כל קהל וקהל. לאשמעי דשבט אחד אקרי קהל לאשמעי דשבט אחד אקרי קהל וחבי לא שמעי אבל יחידי לא תוליי בכ"ד כדודש ליה (עיל תוליי בכ"ד כדודש ליה (עיל תוליי בכ"ד כדודש ליה (עיל ודהאין הקהל ועשו (דאי) בחקהל תפוני מופני בילרתי מופני בילרתי מופני בילרתי מופני בילרתי מושני בילרתי ביל בילרתי מושני בילרתי ביל בילרתי מושני בילרתי ביל בילרתי בילרת

ל) כ"ה ג"כ בפר"ח אבל לגירסא שלנו מבואר כפרש"י. ב) עי' גמ' שם ובת"כ.

לך היכי אפשר זריקת דם בין השמשות והא תמיד בין הערבים קרב. ומפרש בסחיים בתחלת פי קרב. ומפרש בסחיים בתחלת פי אחר תמיד של בין הערבים אלא אחר תמיד של בין הערבים אלא אחר תמיד של בין הערבים אלא כפורים בערבי פסחים שטובל כפורים בערבי פסחים שטובל הי "שמעאל בנו של מחוסר בפורים בשאר ימוח השנה משכחת דאי עבר ועבד. אי נמי שטובל ואוכל בקדשים לערב משכחת דאי עבר ועבד. אי נמי אימוריי לווייקת דמו דכו דכי הא אימוריי לווייקת דמו דכי שי דלא אימורי בשחיטת קדשים פיקד מזבות קדשים פיקד מזבות קדשים פיקד מזבות קדשים פיקד מזבות מקדשים ליבר בשחיטת קדשים פיקד מזבות מקדשים ליבר שהוא אומורי בשחיטת קדשים פיקד מזבות ונשר לוהם במיד מיד או אומורי בשחיטת של מזבח אמר רב זירא אף אנן נמי של מזבח אמר רב זירא אף אנן נמי קרב. ומפרש בפסחים בתחלת פ׳ אמר מר ונודעה החמאת ולא שיודעו החומאין מאן תגא אמר רב יהודה אמר רב ואיתימא רבא דלא כרבי אליעזר סדתנן סאמר ר' אליעזר מה נפשך אם חלב אכל חייב נותר אכל חייב רב אשי אמר אפילו תימא רבי אליעזר שאני הכא דכתיב באשר חמאו עליה התם נמי הכתי' באשר חמא בה ההוא מיבעי ליה ספרט למתעסק מ"ט דר' יהודה קסבר ארבעה קהלי כתיבי קהל הקהל קהל חד לחייב על כל קהל וקהל וחד "אהוראה תלויה בב"ד ומעשה תלוי בקהל וחד לגרירה וחד לשבט שעשה בהוראת ב"ד ור"ש תלתא קהלי כתיבי הקהל קהל הקהל מעיני הקהל אורחיה דקרא הוא כדאמרי אינשי מעיני דפלניא חד לחייב על כל קהל וקהל ותרי אחריני נאמר למטה קהל ונאמר למעלה קהל מהל להלן ב"ד ולא צבור לא דריש הלכך תרי קהלי כתיבי מיבעי ליה לנאמר למטה קהל ונאמר למעלה קהל מה להלן ב"ד ולא צבור אף כאן ב"ד ולא צבור ורשב"א מ"ט כתי' והיה אם מעיני העדה אלמא מיעומא דכתי' מעיני וכרי' בכי לכל העם אף כאן ב"ד ולא צבור ורשב"א מ"ט כתי' והיה אם מעיני העדה אלמא מיעומא דכתי' מעיני וכרי בלל העם העונה למימרא דרורא איז מינומיא לא הא ריצד עישו ה' והי בורו של ההל או "איו"ה שאיז רורו של ההל הירי הידור אלמים בעד מיצה מיצה איז מיצומי לא הא ריצד עישו הידור אלמים מיצומא דברי מיצה מיצומי לא הא ריצד עישו הידור אלמים בעד מיצה מיצומי לא מודי בער מיצה איז מיצומים לא הא ריצד עישו היצד עישו הידור של ההל או ז' איז"ה שיאיז בורו של ההל או ז' איז"ה שייו בירו של התל ההל או ז' איז"ה שייו בירו של ההל או ז' איז"ה שייו בירו של ההל או ז' איז"ה של האל הא בירו איז מיצומים לא הא ביצד עישו ה' הדיר וולא איז מיצה בירו של התל הידור וושב"א מיצה ביצד עושו הידור וושב"א מיצה ביצד עושו הידור וויה בידור וושב"א מיצה ביצד עושו ביצד עושו ביצד עושו ביצד עושו ביצד מוצור ווידי ביצד עודי ביצד עושו ביצד מיצה ביצד עודים ביצד מוצו ביצד עודים ביצד עושו ביצד מיצור ווידים ביצד מודים ביצד מיצור ווידים ביצד מודים ביצד מוצור ווידים ביצד מוצור ווידים ביצד מוצור ווידים ביצד מודים ביצד מוצור ביצד מוצור ווידים ביצד מודים ביצד מוצור ביצד מוצור ביצד מוצור ביצד מוצור ביצד מוצר ביצד מוצור ביצד ביצד מוצור ביצד מוצור ביצד מוצר ביצד מוצור ביצד ביצד ביצד ביצד ביצד מוצור ביצד מוצר ביצד ביצד מוצור ביצד ב

של מזבח אמר רב זירא אף אנן נמי תנינא ונשפך דמה. ומה התם שאם בא לזרוק אין לו מה לזרוק לא תרד. הכא דאם בא לזרוק זווק לא כ"ש. תרגומה אקדשי קדשים דאלמא פשיטא להו דקדשי קדשים כי האי גוונא אם עלו לא רדו וסיפא אסיקנא הא דעולא פשיט ר' יוחנן כוותיה ג' ולא דפשיט ר' יוחנן כוותיה ג') ולא מיבעיא למאן דאמר ב"ד מייתי דצניעא מלתא דוודאי פטור אלא בקדשים אבל כפרות חטאים כגון שגגת שבת עריות וחלבים דלא

שנגו שבו עיית חולבים לא קרבי מעכבי אכילת קדשים לא קרבי בתר תמיד. ומה שהראונו מן השמים כתבנוהו. בין תבין: פיסקא איזהו ספק כר׳. אקשינן ובן עזאי לא שני ליה בין יושב בביתו

מי שהוא במדינת הים ופרקינן

מה נפשך אם חלב אכלו בהוראה מביאין